

РЕШЕНИЕ

№ 1329

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100508035 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 19.04.2021г., постановено по гр. дело № 58255/2014 год. по описа на СРС, ГО, 176 състав, са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от ЗАД „А.Б.“ АД срещу ИВ. Б. АТ. обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 213, ал. 1 от КЗ /отм./ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на следните суми: 836, 86 лева главница, представляваща сума по регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение по щета № 0300/12/777/500100 за вреди на автомобил с рег. № **** от ПТП, настъпило на 07.01.2012г. в гр. София по вина на ответника ИВ. Б. АТ. като водач на лек автомобил с рег. № **** и за сумата от 114, 40 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 29.03.2013г. до 21.07.2014г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 40033/2014г. по описа на СРС, ГО, 39 състав.

Срещу решението, в частта, в която е отхвърлен иска за главница до размер на сумата от 507, 65 лева и за обезщетение за забава до размер на сумата от 67, 83 лева, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1

ГПК въззивна жалба от ищеца ЗАД „А.Б.“ АД. Жалбоподателят поддържа оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение поради допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин фактическият състав на предявената претенция. Поддържа необоснованост на изводите на СРС за липса на идентичност между посочения в двустранния констативен протокол автомобил марка „Шкода“ и застрахованият от ищцовото дружество автомобил. Действително в съставения констативен протокол и в представения застрахователен сертификат към застрахователната полица е посочено, че застрахованият автомобил е с рег. № NN ****. В сертификата обаче автомобилът бил индивидуализиран освен с регистрационния си номер и с номер на рама, който номер на рама е идентичен с този, посочен в свидетелството за регистрация на автомобила. Твърди, че застрахователният сертификат бил издаден към момента на закупуването на автомобила и внасянето му в България, когато същият е бил все още с чуждестранна регистрация. При регистрацията на автомобила в КАТ е издаден и български регистрационен номер. Този нов регистрационен номер бил посочен и в издадения на 14.03.2012г. добавък към застрахователната полица. Поддържа се твърдение, че датата, на която е променена регистрацията на процесния автомобил е 08.07.2011г., посочена в издаденото свидетелство за регистрация, а не 14.03.2012г., както неправилно бил приел първоинстанционният съд. Датата 14.03.2012г., посочена в добавък към застрахователната полица, е датата, на която застрахованото лице е уведомило застрахователя за промяната в регистрационния номер на автомобила. Жалбоподателят е развил подробни съображения, че номерът на рамата е основен индивидуализиращ белег на всеки автомобил, който не подлежи на промяна, за разлика от регистрационния номер, за който в ЗДвП и приложимата наредба са предвидени задължителни правила за промяна на регистрационния номер при определени обстоятелства. По тези съображения е направено искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните му част и постановяване на друго, с което предявените искове да се уважат до посочените във въззивната жалба размери.

Ответникът по жалбата ИВ. Б. АТ. оспорва същата по подробно изложени съображения. Счита, че по делото не са ангажирани доказателства, от които да може да се направи еднозначен извод относно

индивидуализацията на застрахования при ищеца автомобил, поради което не е ясно дали застрахователното обезщетение е платено на увреденото лице. Сочи, че автомобилът е бил индивидуализиран с един регистрационен номер в съставения двустранен констативен протокол, а в останалите документи е посочен друг регистрационен номер. Освен това процесният автомобил бил с нов регистрационен номер считано от 14.03.2012г., т.е. от дата след настъпване на ПТП и не е възможно към датата на пътния инцидент този автомобил да бъде посочен с този рег. № в съставения на 08.01.2012г. двустранен констативен протокол. Счита, че показанията на разпитания по делото свидетел – водач на увредения автомобил, не следва да се кредитират, тъй като същият няма ясни спомени за процесното ПТП. С оглед изложеното е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение като правилно и обосновано.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 213, ал. 1 от КЗ /отм./ срещу прекия причинител на вредата /при заявени твърдения, че за увреждащия автомобил не е била сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП/ и с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът ЗАД „А.Б.“ АД е предявил суброгационното си право по чл. 213 КЗ /отм./ срещу деликвента, причинил ПТП на 07.01.2012г., при което е пострадал застрахован по имуществена застраховка „Каско МПС“ автомобил Шкода Фабия с рег. № ****, собственост на трето за спора лице. В исковата молба се поддържа, че за управлявания от виновния водач автомобил не е налице валидна към датата на ПТП задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което претенцията е насочена срещу прекия причинител на вредите. Ответникът е противопоставил в преклузивния срок по чл. 131 ГПК следните възражения: 1/. Заплатеното от ищеца е без правно основание, тъй като не е налице идентичност между автомобила, предмет на застрахователна закрила по представения застрахователен договор и автомобилът, описан в съставения двустранен констативен протокол за

настъпило ПТП; 2/. Липса на доказателства за реално плащане на стойността на ремонта на лек автомобил Шкода Фабия; 3/. Липса на доказателства за получаване от ответника на извънсъдебна покана за плащане на застрахователно обезщетение; 4/. Оспорено е твърдението, че процесното ПТП е настъпило по вина на ответника; 5/. Не е ясен механизмът на ПТП; 6/. Възражение за погасяване по давност на вземането за лихва за забава.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че не може еднозначно и безсъмнено да бъде индивидуализиран увреденият автомобил, разходите за възстановяването на който се иска да се възложат в тежест на ответника. Посочено е, че от представения по делото талон за регистрация на МПС и добавък № 11-0300/360/5000172/03 се установява, че считано от 14.03.2012г. Шкода Фабия е с нов рег. № ****, поради което не е възможно към датата на ПТП - на 07.01.2012г. (два месеца по – рано) да бъде посочен именно този нов рег. № в констативния протокол за ПТП. Същевременно, не е възможно и към датата на описване на щетите на увредения автомобил – към 09.04.2012г. и на тяхната калкулация – към 01.10.2012г. (и двете дати хронологично следват твърдяната пререгистрация) той да се сочи като Шкода Фабия с рег.№ NN****. Ето защо съдът е приел, че има основателни съмнения, касаещи механизмът на процесното ПТП, индивидуализацията на увредения автомобил и идентитета му с този, който се твърди да е ремонтиран за сумата, претендирана като застрахователно обезщетение. Освен това, от приетите по делото писмени доказателства се установява, че от дружеството, извършило ремонта на автомобила – Е.А. ЕООД, е калкулиран ремонт на автомобил Шкода Фабия с рег.№ NN****, а ищецът е фактурирал и заплатил ремонт на л.а. Шкода Фабия, с рег. ****, какъвто към датата на ПТП-то – 07.01.2021г., не съществува. Посочено е още, че разпитаният по делото свидетел И.К., за който се твърди да е управлявал увредения автомобил към момента на ПТП, не помни неговия регистрационен номер. По тези съображения предявените претенции са отхвърлени.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно

и допустимо.

По отношение на иска по чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./:

Предявен е иск за заплащане на сума, претендирана от ответника в качеството му на лице, причинило увреждане на имуществото на застрахован при ищеца по договор за имуществена застраховка. Твърди се ищецът да е изпълнил своите задължения на застрахоател по имуществена застраховка и да е встъпил в правата на увреденото лице против причинителя на увреждането, както и че за управлението от виновния водач автомобил не е налице валидна към датата на ПТП застраховка „Гражданска отговорност“.

Съгласно чл. 213, ал. 1, изр. 1-во от КЗ /отм./ /в сила от 01.01.2006г. и приложима като материално-правна норма към разглежданата хипотеза/ с плащането на застрахователно обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размер на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне и може да реализира пряк иск срещу деликвента. В случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ – до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Застрахователят по имуществена застраховка може да предяви вземанията си направо към застрахователя по „Гражданска отговорност“.

Видно от законовата разпоредба предпоставките за предвидената суброгация са: 1) наличие на действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца по договор за имуществено застраховане, в изпълнение на който 2) застрахователят да е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение, и 3) за увредения да е възникнало право на деликтно вземане срещу причинителя на вредата на основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД т.е., вредите да са причинени от деликвента, с негово виновно и противоправно поведение. Доказването на тези правопраждащи факти е в тежест на ищеца – чл. 154, ал. 1 ГПК.

Между страните по делото на етапа на въззивното производство не е спорно обстоятелството, че на 07.01.2012г. в гр. София, е реализирано ПТП с участието на МПС „Мерцедес ЦЛК 200“ с рег. № ****, собственост на ИВ. Б.

АТ. и управляван от същия, и МПС „Шкода Фабия” с рег. № ****, собственост на „Уникредит лизинг“ АД и управляван от И.М.К.. За настъпилото ПТП е съставен двустранен констативен протокол, подписан от двамата водачи, в който са описани видимите щети върху двата автомобила. По отношение на товарен автомобил Шкода Фабия е посочено, че увреждането е върху задната броня, а за лек автомобил Мерцедес ЦЛК 200 – преден капак, леви фарове, предна броня и преден ляв калник. Ответникът И.А. е декларирал, че е виновен за пътно-транспортното произшествие. В протоколът е обективизирана и скица на процесното ПТП с разположение на двата автомобила към момента на удара, както и са попълнени данни относно товарен автомобил Шкода Фабия към момента на инцидента, като е посочено, че същият е бил в паркирано състояние.

Представеният застрахователен сертификат към застрахователна полица № 11-0300/360/5000172 от 01.07.2011г. удостоверява сключването между ЗАД „А.Б.” АД и „УНИКРЕДИТ ЛИЗИНГ“ АД на договор за имуществена застраховка "Автокасco" на товарен автомобил "Шкода фабия", с рег. № NN ****, двигател № CHF199036 и рама № TMB1AB5J9C3012407, със срок на покритие от 00, 00 часа на 04.07.2011г. до 24,00 часа на 03.07.2012г. Уговорено е разсрочено плащане на застрахователната премия на четири вноски. С добавък от 14.03.2012г. към процесната застрахователна полица е удостоверена промяна в регистрационния номер на МПС с рама № TMB1AB5J9C3012407, като считано от 14.03.2012г. регистрационният номер на автомобила е ****. Видно от представеното свидетелство за регистрация за автомобил Шкода Фабия с рама № TMB1AB5J9C3012407, издадено на 08.07.2011г., посоченият автомобил е с рег. № ****.

След настъпване на процесното ПТП в ищцовото дружество е подадено уведомление за щета на 09.04.2012г. по отношение на автомобил Шкода Фабия с рег. № NN **** и рама № TMB1AB5J9C3012407. Извършен е на 09.04.2012г. опис на щети на така индивидуализирания автомобил, като е посочено, че единствения увреден детайл е задна броня. На 01.10.2012г. е извършен допълнителен оглед на автомобила по процесната щета и е посочен още един увреден детайл – пета врата. Ремонтът е възложен на фирмен сервиз – „Е.А.“ ООД. Фактурата за извършения ремонт от 31.10.2012г. на стойност от 697, 38 лева с ДДС, е издадена по отношение на автомобил с рег. № **** и рама № TMB1AB5J9C3012407. Посочената сума е била заплатена от

ищцовото дружество с преводно нареждане от 08.11.2012г.

В първоинстанционното производство е прието заключение на основна автотехническа експертиза, което съдът кредитира като пълно и обективно. От същото се установява механизмът на процесното ПТП – лек автомобил „Мерцедес ЦЛК 200“ с рег. № **** се е движил по бул. „Проф. Цветан Лазаров“, и на кръстовището с бул. „Христофор Колумб“ водачът е реализирал ПТП със спрелия пред него товарен автомобил „Шкода Фабия“. Посочени са и видимите щети по автомобилите, описани в представения двустранен констативен протокол, а именно – за товарен автомобил „Шкода Фабия“ – увредена задна броня и за Мерцедес ЦЛК 200 – преден капак, леви фарове, предна броня и преден ляв калник. Вещото лице е направило заключение, че въз основа на така установения механизъм на увреждане, сравнението на щетите в описа на застрахователя и отразените в протокола за ПТП видими щети, се налага извод, че уврежданията по товарен автомобил „Шкода Фабия“, с изключение на вредите върху пета врата, се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото на 07.01.2012г. ПТП. Стойността, необходима за възстановяване на товарния автомобил, изчислена на база пазарни цени към датата на ПТП, е в размер на 507, 65 лева. В посочената сума не е включена стойността за ремонт на пета врата, тъй като вещото лице е приело, че тези вреди не са в причинна връзка с процесното ПТП.

По делото е прието и допълнително заключение на автотехническа експертиза, изготвено след представяне на снимков материал при извършения оглед на увредения автомобил, което съдът кредитира като пълно и обективно. От същото се установява, че увреждането на петата врата представлява косо задиране на външната част на вратата, получено от съприкосновение с твърд и остър предмет. Увреждането е с големина около 2-3 см. и се намира в зоната, където има значителна хлабина между задния капак и задната броня. Вещото лице е посочило, че в този участък липсва деформация на задната броня, която би довела до образуване на увреждане на петата врата с такава форма, размери и разположение. По тези съображения е направил извод, че увреждането на петата врата не са намира в причинно-следствена връзка с механизма на произшествието. Стойността, необходима за възстановяване на товарния автомобил, изчислена на база средни пазарни

цени към датата на ПТП, е определена в размер на 507, 65 лева с ДДС, като е уточнено, че е извършен ремонт на задната броня /облицовка/ и елементът е боядисан.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свид. И.К., управлявал увредения автомобил към датата на произшествието. От неговите показания, които съдът кредитира като логични, непротиворечиви с останалите доказателства по делото и установяващи непосредствени възприятия относно релевантни за спора обстоятелства, се установява, че ПТП-то е настъпило на светофара, където свидетелят К. бил спрял поради наличието на забраняващ /жълт/ сигнал на светофарната уредба. Движещият се зад него Мерцедес не успял да спре и се ударил в задната част на товарен автомобил Шкода Фабия.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на първоинстанционния съд за липса на идентичност между застрахования и увредения от процесното ПТП автомобил поради следните съображения:

Действително, в част от представените документи – сертификат към застрахователна полица, уведомление за щета и опис на щети от 09.04.2012г., автомобилът е посочен да е с рег. № NN ****. В другите документи – двустранен констативен протокол, допълнителен опис на щети от 01.10.2012г., свидетелство за регистрация, възлагателно писмо, приемо-предавателен протокол и фактура, същият е индивидуализиран с рег. № ****. Следва да се има предвид, че в застрахователния сертификат към застрахователната полица и в представеното свидетелство за регистрация от 08.07.2011г. процесният автомобил е индивидуализиран освен с регистрационния си номер и с номер на рама, като във всички представени по делото документи номерът на рамата на автомобила е идентичен.

Всяка вещ следва да бъде определена с нейните индивидуализиращи белези. Основният индивидуализиращ белег на всяко моторно превозно средство е поставеният от производителя идентификационен номер /номер на рама/, както и регистрационен номер. Поставянето на регистрационен номер се извършва след регистрирането на пътното превозно средство на името на неговия собственик и то по поставения от производителя идентификационен

номер /чл. 143, ал. 1 от Закона за движение по пътищата и чл. 5, ал. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС/. Останалите данни за МПС - категория, марка, модел и др. са само допълнителни белези за индивидуализация на МПС. В ал. 3 на чл. 143 ЗДвП е предвидена забрана за регистриране на МПС при подправен, заличен или повреден идентификационен номер докато не се установи, съответно възстанови /по предвидения за това ред, определен от министъра на вътрешните работи/ автентичния, поставен от производителя на МПС идентификационен номер. Съгласно чл. 140, ал. 5 от ЗДвП пътни превозни средства с регистрация извън националния регистър се регистрират след предоставяне на оригинални документи за регистрация от страната, в която са регистрирани. Процесуалните правила за извършване на регистрация са предвидени в чл. 12а от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС. Съгласно цитираната разпоредба от наредбата, за първоначална регистрация на превозно средство с регистрация в държава-членка на ЕС, ЕИП, или Конфедерация Швейцария, собственикът представя свидетелство за регистрация - част I и част II/ по смисъла на Директива 1999/37/ЕО/, издадени от съответния компетентен орган на държавата-членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария. На регистрация и отчет подлежат и превозните средства, собственост на чуждестранни физически или юридически лица, като би могло да се касае за временна или транзитна регистрация. По естеството си този номер на рама или номер на шаси /VIN/ представлява „идентификационен номер на превозното средство“, състоящ се от общо 17 символа. Този код съдържа информация за година на производство, година на модела, година на първа регистрация, държава и завод на производителя, двигател, маса и др. За индивидуализацията на превозното средство е достатъчно посочването на идентификационен номер. И това е така, тъй като както бе посочено този номер е уникален и не подлежи на промяна при никакви обстоятелства, за разлика от регистрационния номер на автомобила, който подлежи на задължителна промяна при всяка нова регистрация.

По делото няма спор относно автентичността на номера на рамата на

автомобила, който първоначално е бил с чуждестранна регистрация, а на 08.07.2011г. е бил регистриран в КАТ с друг регистрационен номер – СА 56 57 СК. По тези съображения съдът счита, че е налице идентичност между автомобилът, предмет на имуществено застраховане по застраховка „Каско“, и увреденият от процесното ПТП автомобил, за който ищецът е заплатил дължимото застрахователно обезщетение за отстраняване на причинените имуществени вреди. Друг извод не следва от удостовереното в издадения на 14.03.2012г. добавък, доколкото новият регистрационен номер на автомобила не е предоставен на 14.03.2012г., а на 08.07.2011г., видно от свидетелството за регистрация на автомобила, издадено на 08.07.2011г. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, за всяко регистрирано превозно средство се издава свидетелство за регистрация, а според чл. 10, ал. 1 от същата Наредба за всяко регистрирано превозно средство се предоставят табели с регистрационен номер. Следователно, датата на промяна на регистрационния номер, се удостоверява в свидетелството за регистрация на превозното средство, а не в добавък към застрахователната полица.

От събраните по делото доказателства се установява, че по време на действието на сключения между ищеца и застрахования „Уникредит лизинг“ АД договор за застраховка „Каско“ за товарен автомобил Шкода Фабия, обективиран в представения застрахователен сертификат към застрахователна полица полица № 11-0300/360/5000172 от 01.07.2011г., е настъпило предвидено в него застрахователно събитие, в резултат на което на застрахованото МПС са били нанесени вреди, които са отстранени чрез извършен ремонт във фирмен сервиз. През време на действието на договора – на 07.01.2012г. и в рамките на покритите рискове застрахованият автомобил е увреден вследствие на ПТП, настъпило с участието на лек автомобил "Мерцедес ЦЛК 200", рег. № ****, който е нанесъл удар в задната част на намиращия се пред него в спряло състояние автомобил марка "Шкода Фабия", рег. № ****. Причина за настъпилото ПТП е, че водачът на лекия автомобил "Мерцедес" не е изпълнил задълженията си, произтичащи от нормите на чл. 20, ал.2 и чл. 23, ал.1 ЗДвП - при избиране скоростта на

движението да се съобрази с характера и интензивността на движението, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, както и да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението; да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко. С оглед на това и доколкото установената в нормата на чл. 45, ал.2 ЗЗД презумпция не е оборена от ответника, следва да се приеме, че са налице предпоставките за ангажиране деликтната отговорност на водача на лек автомобил "Мерцедес ЦЛК 200", рег. № ****. За установяване на посочения механизъм ищецът е представил двустранен констативен протокол за ПТП от 07.01.2012г., съставен от участниците в него по реда на чл. 5, ал.1, вр. чл. 2, ал.1, т.3 от Наредба № Из-41/12.01.2009 г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информирание между МВР, КФН и Информационния център към Гаранционния фонд. Съгласно чл. 5, ал.1 от Наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП - приложение № 3. В тази хипотеза органите на "Пътна полиция" - МВР нямат задължение да посещават местопроизшествието и съставеният двустранният констативен протокол по своята правна природа няма характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал.1 ГПК, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила. Той се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение може да бъде проверявано от застрахователя, респ. подлежи на доказване на общо основание в процеса. Обстоятелството, че представеният протокол не се ползва с материална доказателствена сила, не го лишава от доказателствена стойност. В него се съдържа изрично признание на водача на лек автомобил "Мерцедес ЦЛК", рег. № **** относно неговата вина за настъпване на процесното ПТП при конкретно посочения механизъм на ПТП. В случая се касае за извънсъдебно признание на неизгоден факт, което следва да бъде преценявано от съда с оглед на всички обстоятелства по делото. Този частен диспозитивен документ

не е оспорен от ответника в качеството на негов автор, поради което и на основание чл. 180 от ГПК се ползва с формална доказателствена сила и съставлява доказателство, че обективизираното в него изявление изхожда от лицето, подписало документа. Отразените в него волеизявления съдът цени по реда на чл. 175 от ГПК като извънсъдебно признание на неизгоден за автора на документа факт. Следва да се съобрази също така и обстоятелството, че във връзка с извършването на преценка на удостоверените в протокола за ПТП факти, от значение за установяването на механизма на ПТП, е изслушана автотехническа експертиза, чието заключение кореспондира напълно с данните от констативния протокол за ПТП. Механизмът на ПТП се потвърждава и от ангажираните гласни доказателства - показанията на водача на товарен автомобил "Шкода Фабия".

По изложените съображения съдът счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи настъпилото ПТП, неговия механизъм, както и настъпилите в резултат от него имуществени вреди.

По делото е представена справка от базата данни на Информационен център към Гаранционен фонд на база на подадени данни от застрахователните компании за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. От последната е видно, че за лек автомобил с рег. № **** е сключена застрахователна полица № 22311105144549 със ЗД "Лев инс" АД, със срок на валидност 07.06.2011г. - 06.06.2012г., прекратена на 07.12.2011г. Съгласно чл. 295, ал.7 КЗ (отм.) документите, изготвени от фонда въз основа на данните от Информационния център, до доказване на противното, удостоверяват застрахователя, номера на договора за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или "Злополука" на пътниците, началната и крайната дата на покритието, регистрационния номер и номер на рама (шаси) на моторното превозно средство, име/наименование и адрес/адрес на управление на собственика на моторното превозно средство или превозвача на пътници със средства за обществен превоз. Представената справка има характера на официален свидетелстващ документ, чиято материална доказателствена сила не е оспорена, съответно - оборена от страна на ответника. Следователно увреденият има срещу виновния водач вземане по чл. 45, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е платил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу

деликвента.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение, въззивният съд приема следното:

Застрахователната сума при частична увреда не може да надвишава възстановителната стойност на застрахованото имущество - стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи, без прилагане на обезценка. Когато застрахованият по застраховка "Каско на МПС" представи доказателства за причинени в резултат на застрахователното събитие вреди на застрахования автомобил и за извършен в сервиз ремонт за тяхното поправяне, застрахователят не може да откаже изплащането на застрахователно обезщетение в размер на дължимите за ремонта средства при условие, че те не надхвърлят уговорената застрахователна сума и отразяват реалната възстановителна стойност по смисъла на чл. 203, ал.3 КЗ (отм.). В този случай Методиката по Наредба № 24/08.03.2006 г. на КФН не намира приложение, тъй като действителният размер на вредата, релевантен за размера на дължимото застрахователно обезщетение, подлежи на определяне на база представените от застрахования разходни документи за извършен ремонт /решение № 209/30.01.2012 г. по т. д. № 1069/2010 г. на ВКС, ТК, II ТО/.

В съдебното производство дължимото обезщетение от причинителя на вредата се остойностява с размера на действителната стойност на вредата към деня на настъпване на събитието /арг. чл. 208, ал. 3, изр. 1 КЗ /отм./ Следователно обезщетението обхваща средствата, необходими за възстановяване на щетите, а тези средства съответстват на средните пазарни цени на вложените нови части, материали и труд за ремонт на автомобила /без прилагане на обезценка - чл. 203, ал. 3 КЗ/. Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на договора и то трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието /чл. 208, ал. 3 от КЗ/ и се дължи от застрахователя в границите на уговорената в договора застрахователна сума, като доказването на вредата е в тежест на застрахования. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество

може да се купи друго със същото качество – чл. 203, ал. 2 КЗ /отм./, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - чл. 203, ал. 3 КЗ – отм. /в този смисъл са решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК/. От това следва извода, че на обезщетяване подлежи действително настъпилата вреда, като нейната стойност е тази, **срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество.** При пълно или частично унищожаване на вещта, действителната стойност се определя от пазарната цена, по която застрахованото имущество от същото качество и вид може да бъде купено – чл. 203, ал. 2 от КЗ /отм./. Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност.

В случая стойността на необходимия ремонт за отстраняване на нанесените вреди на автомобил Шкода Фабия е определена от застрахователя в размер на 836, 86 лева. По делото не е спорно, а и от представеното платежно нареждане от 09.11.2012г. се установява, че ищецът е заплатил посочената сума в полза на сервиза, в който е извършен ремонт на автомобила.

Нормата на чл. 213, ал.1 КЗ (отм.), действал към момента на възникване на регресното право, регламентира, че с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноси, направени за неговото определяне.

Отговорността на последния, както по отношение на пострадалия, така и по отношение на суброгиралия се в правата му застраховател, е деликтна и е в размер на виновно причинената вреда - чл. 45 и чл. 51, ал. 1 ЗЗД. Застрахователят може да иска плащане по регресния иск срещу виновното за увреждането на застрахованото имущество лице само когато и доколкото е възстановил вредите на застрахования.

Обхватът на регресното право зависи от размера на застрахователното

обезщетение, което застрахователят е платил на застрахования, както и от размера на обезщетението, което третото лице дължи на застрахования. Третото лице не може да бъде задължено да заплати на застрахователя повече, отколкото дължи на застрахования. В този смисъл регресното право е в размер, който е равен на по - малката сума между платеното застрахователно обезщетение и дължимото деликтно обезщетение.

В частност от заключението по съдебната автотехническа експертиза се установява, че стойността на ремонта, необходим за отстраняване повредите на процесния лек автомобил, причинени в пряка причинно-следствена връзка от процесното ПТП по средни пазарни цени възлиза на 507, 65 лева. Съдът счита, че не са налице предпоставки за ангажиране имуществената отговорност на ответника за повредите върху пета врата на автомобила, тъй като според заключението на вещото лице по автотехническата експертиза същите не са причинени в резултат от процесното ПТП. Ето защо се налага извод, че релевираната претенция по чл. 213, ал. 1 от КЗ /отм./ е основателна до размер на сумата от 507, 65 лева. Първоинстанционното решение следва да се отмени в посочената част и вместо него да се постанови друго, с което предявеният иск да се уважи до размер на сумата от 507, 65 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Настоящият съдебен състав приема, че регресното право на суброгиралия се застраховател произтича не от договора за застраховка, а от закона. Правилото на чл. 86 ЗЗД се прилага без да се провежда разграничение между юридическите факти, които пораждат неизпълнение на парично задължение. Предвид търсената в настоящото производство главница, ответникът следва да се счита за изпаднал в забава и съответно дължи обезщетение за забавено плащане от деня на поканата за плащане на претендираното обезщетение, а не от датата на увреждането. И това е така, тъй като към момента на възникване на спорните правоотношения законът не предвижда определен срок за изплащане на обезщетението, което се претендира на основание чл. 213, ал. 1, изр. 1 КЗ /отм./. Следователно в разглеждания случай намира приложение нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, според която длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора /в този

смисъл решение № 89 от 30.06.2010 г. на ВКС по т. дело № 985/2009 г., I т. о., ТК/. В частност по делото е представена такава покана, която е доказано, че е била връчена на ответника на 15.03.2013г. Със същата покана е определен двуседмичен срок за плащане, който е изтекъл на 29.03.2013г. Следователно акцесорната претенция се явява установена в своето основание за посочения период /29.03.2013г. до 21.07.2014г./, а нейният размер, определен при приложение на правилото на чл. 162 ГПК възлиза на сумата от 67, 83 лева.

Неоснователно е релевираното възражение за погасяване на вземането по давност, тъй като мораторната лихва е претендирана от 29.03.2013г. и тригодишната погасителна давност по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД не е изтекла към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 21.07.2014г.

Ето защо решението следва да бъде отменено и в частта по претенцията за лихва за забава до размер на сумата от 67, 83 лева и за периода от 29.03.2013г. до 21.07.2014г.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 535 лева, от които 25 лева за държавна такса, 150 лева възнаграждение за особения представител и 360 лева адвокатско възнаграждение с включен ДДС.

В полза на ищеца следва да бъдат присъдени съдебни разноски в първоинстанционното производство съразмерно на уважената част от исковете, които възлизат на сумата от 577, 74 лева.

В полза на заявителя следва да се присъдят сторените разноски в заповедното производство съразмерно на уважената част от заявлението, които възлизат на сумата от 105, 87 лева.

Ответникът не е направил разноски в първоинстанционното производство.

С оглед цената на предявените искове и предвид ограниченото по чл. 280, ал. 3 от ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20099163 от 19.04.2021г., постановено по гр. дело № 58255/2014г. на Софийския районен съд, 176 състав, **в частта**, в която са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „А.Б.” АД срещу ИВ. Б. АТ. обективно кумулативно съединени иски, както следва: иск с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./ до размер на сумата от 507, 65 лева и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД до размер на сумата от 67, 83 лева и за периода от 29.03.2013г. до 21.07.2014г. **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „А.Б.” АД, ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. **** срещу ИВ. Б. АТ., ЕГН *****, гр. София, жк **** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 213, ал. 1 от КЗ /отм./ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД съществуването в полза на ищеца на следните вземания: за сумата от 507, 65 /петстотин и седем лева и 65 ст./ лева, представляваща заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по риск „Автокаско” по щета № 0300/12/777/500100 за вреди на автомобил Шкода Фабия, с рег. № **** от ПТП, настъпило на 07.01.2012г. в гр. София по вина на ответника ИВ. Б. АТ. като водач на лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ****, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК – 21.07.2014г. до окончателното изплащане, както и за сумата от 67, 83 /шестдесет и седем лева и 83 ст./ лева – обезщетение за забава в размер на законната мораторна лихва върху главницата за периода от 29.03.2013г. до 21.07.2014г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.г.д. № 40033/2014г. по описа на СРС, ГО, 39 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20099163 от 19.04.2021г., постановено по гр. дело № 58255/2014г. на Софийския районен съд, 176 състав, в останалата част.

ОСЪЖДА ИВ. Б. АТ., ЕГН *****, гр. София, жк **** да заплати

н а ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „А.Б.” АД , ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 577, 74 /петстотин седемдесет и седем лева и 74 ст./ лева – съдебни разноси в първоинстанционното производство, както и да заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 105, 87 /сто и пет лева и 87 ст./ лева – съдебни разноси за заповедното производство по ч.гр.д. № 40033/2014г. по описа на СРС, ГО, 39 състав.

ОСЪЖДА ИВ. Б. АТ., ЕГН *****, гр. София, жк **** да заплати н а ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „А.Б.” АД , ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 535 /петстотин тридесет и пет/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____